

CASYTOJO ŽOBIS

Labai daug žales padaro ūmonijai karai. Vien tik pirmasis pasau-
linis karas trylikai milijom, atėmė gyvybę; jei kas suguldyt, šuvi-
sių karstus vieną greta kita, jų eilė nusitekti, nėra Prancūzijos ve-
karas, lig Uralo. Mainavęs penkis bilijonus frankų, jis 25 milijonams
išdėviojo darbo ir pragyvenimo ūltini; šistus milijonus pamėrė dva-
sies skurde, kuris visiens gresia laikina, net astina prapultimi.

Medžiaginiai nuostoliai ilgai išsiligina; ginklų amžiai
greit užgyja; bet moralinės žaidės ilgai palieja, darosi neiėgydo-
mos, jei nedaroma laiku operacija. Ypač skaudi opa, kaip koks dva-
sies vėžys, plėčiasi ūmonijos medelyne - ūlmoje; pačioje užmona-
goje naikina ūmonių priaugli; moterystė paverčia nebe gyvybę, o
mirties diegu.

Nė vienas kitas sakramentas nesiekia taip giliai į ūlmos san-
tykius, neturi tiek įtakos visuomenės santvarkai, kaip moterystė;
ant jos, kaip ant pamato, residasi tauta, ir valstybių gerovė. Kokia
moterystė, tokia - ūlma; kokios - ūlmos, tokia - tauta; kokios
tautes, tokios - valstybės. Moterystė perdėm socialius sakramentus.

Dėl moterystės svarbumo Dievas pačė ja ypatingos savo globos;
dar rojuje pate ja įsteigė dalyvauti Viešpaties tvėrybos darbe, dou-
ginti ūmonių giminę. Ūmonijos Gelbetojas aistro palemintą moterystę
pakeitė sakramentu, padare ja ne tik menutraukiamu, bet ir ūgenčiau-
siu ryšiu, koks tik begali batini tarp ūmonių. Moterystė pasidare dideli
sakramentas... Kristuje ir Bažnyčioje /Af.5,32/.

Kiekart dažniau tenka išgirsti balsą, būk bažnytinė moterystė
atgyvenusi savo amžinę. Bažnyčios nuostatai perdang varžę ūmonių
laivę. Išleistas grynas civilinių jungavimų įstatymas, kuris duoda
kiekvienam veduijam, ar ištakėjusiam ascenijui galimumo naudotis mo-
terystės malonumais, vengti jos naštos, pasinesti...

Liaudinė girdėti. Bet ypač skaudu, kad tenis ir tolygiemis kalbo-
mis suveddijo jam tikinčiąjį, dalis, jog kartais ir katalikai, inama svy-
ruoti tarp tieses ir kliaides, lyg nebeatminto dėsnio: kur Dievo įsaky-
ta, ten nėra vietas dvejojimams.

Kai laisvos patiuros rausia moterystės ūknis, kai piktai prasi-
manymai nuodija tautos gyvybės ūltini, kai visokios, aistros grė-
ties teorijos bando griauti Bažnyčios uchale pamatus, - Vyakupas nega-
li tyleti. Pareigos liepiamas, kreipiucis į Jūs, Prangus Dieceziedžiai,
prinindamas moterystės kilnumą, jos nesuradomybę, tikslus.

Norėdama, kad mano ūčiai batų remiai išklausyti, visur ir vis-
miestuose ir kaimuose, mokyt, ir bendokliai, geri, katalikai, ir vėjavai-
kai, nes visiens grase moterystės iširimo pavoju. "Siandien, jei iš-
girstumėte Viešpaties balsą, neskiertinkite savo ūrdžių" /Pa.94,8/.

X X

Dievas, sutvėręs Adomo, kaip tai rodo Sv. Rožtas, taré: "Regera
Ūnogui bati vienam; padarykime jam padėjėjų į ją panaišą /I Moz.2,
19/. Ir dave jam Viešpatė gyvenimo drauge - levo. "Dievas palaimino
juodu ir taré: Veiskites ir dauginkites ir priplidykite ūnu ir ją
paverkite" /I Moz.1,28/. "To dėlai ūnogus paliks tėvą ir motinę ir
laikysis savo pačios, ir bus du vienos ūnnas".

Iš tų Sv. Rožto ūrdžių matote, kaip Dievas įsteigė moterystę.
Pirmosios poros moterystė turėjo bati pavyzdys visoms busines Jung-
tuvių. Visa Adomo ir Levo ainių, netik ūydai, bet ir pagonyse laikė
moterystę kuo tai kilnojimai, negu paprastas tarp vyro ir moters su-
gyvenimas, apsupe sutuoktuves tikybiniuose apeigose, tikybos atstove
laikiniu saldave joms daugaus palainos...

Bet sulig tuo, kaip aistros ir nuodėmės temdė žmonių protus, bukine ju sažines, nyko žmonėse žinios apie moterystės kilmę, jos savumus. Ilgainiui vyrai ēmė vieną pačią mesti, kita vesti... Žmona, gyvenimo draugė, virto pusiau pačia, perpus verge. Vaikai, bendros meilės vaisius, darësi našta, tapo našlaičiais prie gyvos gimdytojų galvos.

Kristus, kuris atėjo taisytis visa, kas nupuolusių žmonių buvo sugadinta, pažemintą moterystę atstatė į pirmynštį jos kilnumą, pakelė net Bažnyčios sakramentu. Liudija tat Šv. Povilas sakydamas: Moterystė "sakramentas didelis, Kristuje ir Bažnyčioje". Tame glūdi esminis skirtumas tarp krikščioniškos ir prieškrikščioniškos moterystės.

Taip moterystę suprato visų amžių Šv. Tėvai; ta pati nutarė vi suotinės Vyskupų santarybos. Ilgainiui radosi žmonių, kaip XVI šimtmecio reformatoriai, kurie palaike moterystę visai pasauline dviejų žmonių sutartim; ją kunigas daugiausia galis palaiminti. Bet šitą pažiūrą Bažnyčia pasmerkė. Negali būti tikros katalikų moterystės, kuri nėra sakramentas.

Moterystė ir sakramentas yra neatskiriami. Nors moterystė yra žmonių pasižadėjimas vienas antram, tačiau tas pažadas yra šventas; jis pašvenčiamas sakramento malone; prie jo Dievas primuša savajį antspaudą. Kur Viešpats rankos neprideda, ten nesti tikros moterystės. Jei nėra salygų priimti sakramentui, neivyksta nė moterystė.

Yra tikybų, kurios moterystės nelaiko sakramentu. Todėl katalikas, esinės moterystėn jų bažnyčioje, negauna sakramento, pasilieka kaip buvęs, nesutuoktas, negyvena tikroje moterystėje, o laisvoje mieleje, neteisėtuose santykiuose, kuriuos Bažnyčia smerkia, kaip nuodėmingus.

Bažnyčia draudžia katalikams moterystę su kitatikiais. Tikėjime skirtumas daro Šeimoje skilimą. Kaip gali vede išlaikyti dvasies vienybę, kai jie nevieningi jautriausiuose tikybos dalykuose: vienas pripažista septynis sakramentus, antras tik du, ar tris; vienas mano galis moterystę išardytį, antras suvaržytas iki gyvos galvos...

Negali būti vieningo vailo, auklėjimo, kai jie nemato vienodo pavyzdžio: tėvas kalba vienokių poterius, motina kitokius; tėvas skaito vienokią maldaknygę, motina kitokią; gimdytojų vienas lankosi bažnyčion, kur ant bokšto kryžius, antras - kur gaidys; vienas eina išpažinties, kitas ne; vienas laiko pasninkus, antras neturi pareigos pasninkauti...

Jei Katalikų Bažnyčia didesnei blogybei išvengti kartais daro nuolaidų nuo bendro dėsnio, tai reikalauja iš jaunavedžių prieš jungtuves raistiškai pasižadėti, kad tuoksis katalikų bažnyčioje, kad vinkelius krikštys ir auklės katalikiškai, kad katalikiškoji pusė turės laisvę savo tikybos.

O kas, nebodamas, bande tuoktis svetimos tikybos bažnyčioje, ar leidžia vaikus krikštyti, auklėti nekatalikiškai, tas užsitraukia vadinančią ekskomuniką, išskyrimą iš katalikų tarpo, negali bepriimti kitų sakramentų ir nustoja teises pašvėstoje vietoje katalikiškai laidotis.

Ir neturėsi priežasties, katalike, skystis, kad esi atskirtas nuo Bažnyčios, atstumtas nuo sakramentų, nes tu gyveni ne moterystėje; augindamas vaikus nekatalikiškai, jiems atimi galimumą eiti šventų sakramentų, sutvirtinimo, išpažinties, Komunijos, paskutinio patepimo, gauti kitų Bažnyčios malonių...

"Nė vienas katalikas negali nežinoti, kad tikra moterystė yra vienas septynių Naujojo Įstatymo sakramentų, įstatytas mūsų Viešpa-

ties Jėzaus Kristaus; kad negali buti moterystės, kuri nebūtų drauge ir sakravontas; kad krikščionis vyro ir moters jungtuviės be sakravonto, neišiarint, kokiais pilietiniais įstatymais jos renkasi, nėra niekas kita, kaip biaurus ir pragaistinės konkubinatas, kuri, aiškiai pasmerktė Bažnyčia" /Allos.1832.II.27/.

X X X

Padics moterystės apeigos rode, kad jungtuviės nėra vien žmonių dalykas, o turi artimesnį ryti su Dievu. Jos atliekanos bažnyčioje, prie Viešpaties alterius, kuriui tarpininkaujant, Auksčiausioje vardu laiminant jaunavedžius, tvirtinant Juju, pasitadejimus gyventi moterystėje ištikimai iki gyvos galvės.

Kunigas pašventina ir sukeičia ūiedę, sakydamas: "Šventiausios Freijybės vardu imk ūi moterystės ištikimo ūiedą..." Stula su riša jaunavedžių rankas ir klauso priesaikos: "Aš imu sau tave moterimi ir ūentai pasiliadu tave mylēti, būti tau ištikima, tave gerbti ir lig minčium gyvas tavę neapleisti. Taip tepadeda man Dievas ir visi Je ūventieji".

Panašiai ir žmona pareiškia savo norą gyventi moterystėje: "Aš imu sau tave vyru ir ūentai pasiliadu tave mylēti, būti tau ištikima, tave gerbti ir lig gyva tavę neapleisti. Taip tepadeda man Dievas ir visi Je ūventieji". Sit jus, abiejų vienoda priesaika, vienodos teisės, vienodos pareigos... "Nebėra nei vyriškie, nei moteriškės, nes jūs... vienas esate Kristujo" /Gal.3,20/.

Kunigas kreipiasi į palydovus: "Jus visus, kurie ūia esate, imu sau liudytojais, kad prieikus parodytumėt, jog ūi dviejų moterystė yra teisėtai sudaryta ir Bažnyčios patvirtinta". Pagaliaus jaunavedžiamas taria: "Ką Dievas yra sujungęs, Žmogus tosiškai skiria. Todėl jūs, moterystė aš Katalik, Bažnyčios vardu tvirtina ir laimimu. Vardan Dievo Tevo ir Žmonos ir Lv. Pvniegos".

Tomis apeigomis Bažnyčia primena tai: Kaip pirmosios moterystės rojuje, taip kiekvienos katalikų moterystės teikėjas yra Dievas. Tiesa, trys valios sudaro moterystę: laisva vyriškie valia, taip pat laisva moteriškės valia, bet ypač ūventiausia Dievo valia, kuri Žmonių valias sujungia visam amžiui, kaip Žmonijos pradžioje buvo nustatyta.

Parisiujanti paklausas Kristui: "Ar valia Žmogui paleisti savo padidėj dėl kokių nors priešaučių?" - atsakė: "Ar neskaitate, kad tas, kuris pradžioje sutvėrė žmogų, padarė jūs kaip vyro ir moterį ir tarp: Te dėliai Žmogus paliks tėvą ir motinę ir laikyti savo padies, ir bus du vienasis žmonas... Ką tatai Dievas sujungę, Žmogus neporeikiria".

Parisiujantį nenuaileido: "Tai kam gi Hostė liepė durti persiaukymine raštę ir paleisti" Žmogų? Išganytojas paaiškinė: "Hostė leido jums paleisti savo padies dėliai jūs, ūirdies kietume, pradžioje gilai, taip nobuve. Taigi, aš jums sakau: Kas noras paleidžia savo padidėj, jei ne dėl svetimoterystės, ir kita veda, svetimoterianja, ir kas paleista, kita veda, svetimoterianja" /Mt.19,3-9/. "Ir jei pati skiriati nuo vyro ir už kitos teka, svetimoterianja" /Mon.10,12/.

Roujame įstatyme, kuris yra tebuleznis už Žmogų, tas Hostės laidimas - vieną metį, antrą vesti, Kristaus atliktais ant visados. Nuo to laiko, kai dėl moterystės neištikimybės, ar dėl kokių kita svarbių priešasčių bendras gyvenimas pasidaro negalima, leidžia Bažnyčia vedusienė gyventi skyrium, bet pats moterystės ryšys pasilia ka neatleistas, antros vestuvės yra draudžiamos.

Taigi, jei vyras, pametęs savo žmoną, susituoktu su kita, jų antrosios jungtuvės būty netikros, jiedu gyventų palaidai. Taip pat ir pasimetusiai moterai neleista, gyvam esant pirmajam vyrui, tekėti už kito, nes jų sutuoktuvės būty ne moterystė, o svetimoterystė. Aiškūs Kristaus žodžiai: "Jei pati skiriasi nuo vyro ir už kitą teka, svetimoteriauja".

Teisėta moterystė negali būti suardyta lig mirties. "Ką Dievas sujungė, žmogus teneperiskiria".

Dar krikščionybės pradžioje korintiečiai tuo reikalui kvaršino Kristaus apaštalu. Sv. Povilas tuokart atsakė: "Tiems, kurie yra surišti moteryste, išsakau ne aš, bet Viešpats, kad moteris nesiskiria nuo savo vyro; jeigu atskirtų, kad pasiliktų netekėjusi, ar susitaikytų su savo vyru. Taip pat vyras teneappleidžia savo pačios" /I Kor. 7, 10/. Nėra tai naujas išakymas, o senas, kaip žmonija, Dievo nuostatas, Kristaus pakartotas krikščionims.

Jei Dievas ir nebūtų išteiges neperskiriama moterystės, tai susituckusią laimę, vaikų auklėjimas ir žmonijos labas reikalautų pastovios moterystės. Esti blogiausios pasėkos patiemis vedusiems, jų vaikams ir visuomenei, kur moterystė pagal užmačias perskiriama, kur nesivadovaujama Viešpaties valia: "Ką Dievas sujungė, žmogus teneperiskiria".

Mintis apie galimumą skirtis drumstų net vestuvių džiaugsmą: vienos ar antros pusės širdyje glūdėtų abejonę, ar kita pusė tikrai nori gyventi drauge iki gyva; gal turi mintyje tik laikiną moterystę. Jei santuoka būtų nepastovi, tai vyrautų nuolatinė baimė, kad vienas antrą mes, kad vaikai pateks moterai, kuri teisėtai žmonai paviliojo vyra, gal žmogui, kurs tikrajam vyrui atėmė pačią, kad, gyviems esant gimdytojams, vaikai bus posūniai, podukros...

Persiskyrimai prieštarauja krauso balsui: stumia vaikus i dviasies ir kuno skurdą, skiria juos nuo motinos, ar tėvo, broliukus nuo sesučių, nors dėl sekmingo jų auklėjimo reikalinga jautrios motinos širdies ir stiprios tévo valios. Vaikai tik tuokart gerai bus auklėjami, kai nuolat patirs motines rüpestingiausios priežiūros, o tévo nuolatinės paramos.

Vaikai, kol išsvysto lig pilno kuno ir dvasio subrendimo, daugeli metų reikalingi bendrų gimdytojų pastangų. Kas bus iš jų, koks jausmai vadovausis, kai matys tévą ir motiną skiriantis, kai vienas ir antras juos nuo savęs stums, bent nuo jo bus atskirti... Tokiose sąlygose tikrai nukentės vaikų auklėjimas, svarbiausias moterystės tikslas.

Nebesakant apie pragaištingą įtaką vaikų būdui, kad naikina pagarbą gimdytojams; nebeminint nepermaldaujamos neapykantos, kuri keroja tarp pasimetusių, - persiskyrimai ineša neprietelystę i šeimamas, kurios surištos giminystės ryšiais, daro išardą kaskart platesnių slueksnių, ardo visuomenės vienybę.

Medis, kurio blogos šaknys, negyja, netarpsta, skursta, neveda vaisių; taip ir pakrikusi šeima linkusi gyventi vien kuno malonumams, saugoti naštus, vengia naujos kartos, darosi bergždžia; pasidaro ne gyvybės šaknis, o mirties nuodai, kurie žudo tautos viltis.

To moko mus istorija: Romos valstybės žlugimas prasidėjo nuo moterystės iširime, tai rodo vokiečių reformacija ir Francuzija.

Resistebėkite, kad iškelciu aikštėn skaudžiausią moterystės žaisdą, kuri vienai neturėtų būti minima, kad iš sakyklos sakysiu apie ją, nors reikėtų šnekėti pašnibždomis. Nebegalima tylėti, matan pavoju, nes kurie drausiu Viešpaties įsakymu, duotu senovės pranašui: "Bauk, nesiliauk, pakelk, kaip trimitas, balsą ir skelbk mano tautai jų kaltybes" /Is.58,1/.

Taip, brangus Dieceniočiai! Bažnyčia nebegali užmerkti akių, pričių įsigalintį paprotį, kura baiciomis nuodėmėmis apskunkina žmonių sąjungą, gresia tautai sunykima, net žuvima. Kalbėsiu apie vaikų neištę ir jų neapykantą, kurios dabar eina lenktynių.

Mūsų ūmėtasis vadinamas "vaikų amžiumi", nes šiai laikais ypatingai rūpinamasi vaikais: steigiamuojame lopšelių, darželių, prieglaudų... Bet iš kitos pusės "vaikų amžius" tam vesti nustatymo kova pričių mažutelius. Biandien kapinėse randasi neviens parapijos nėstelyje, ne tiktais kaimo laukugaleje, bet ir miagazajame kambarioje, likoninėse.

Atsirado vyru, ir motera, kurių sielose vyrauja nedorybės Brodo, kuris tykojoje sudikelio Jėzus gyvybės ir iškudo "nekaltus vaiko lius". Vaikų amžiuje kai kur pasažerai pradedama gaminti daugiau karstelių, negu lopšelių. Vaikų amžiuje išdykusių moterys kantriai pakėnčia kambarinio šuns dypis, negu vaiko verks.

Ir pas mus jau pasitaiko vedusiu-ištakėjinių, asmenų, kurie sakosi: "As neneriu vaikų..." Taip kalbėti vedusiemis yra pričiunga moterystės tikslui. Jei nenerite vaikų, reikėjo nevesti, netekėti. Šeima be vaikų, tai medis be vaisių. Todėl ir pers. šv.knygos rašo: "Baisus tie namai, kuriuose nėra gausios šeimos".

"Nes jau turime vieną vaiką". Gimytojai, kurie tenorite vieno vaiko, pagalvokite, kas bus, jei Dievas jį atsiims? Kaip jaunutes, kai užverčtome akis ir grižite į vienurcio vaiko pakasymą? Gal per kai labai norėtumet daugiau tureti, bet patys busite kalti, kad nieko nepaliksite po savęs.

Nereikia daug sakyti, kac būtų tautai, jei Šeimos teisėaugintų po du vaikus. Nedidėti gyventojų skaičius. Kadangi daug vaikų mirsta, teauginant du vaikus, didėja tautos mažėjimo pavoju. Bet prie normalaus vaikų mirtingumo vadikameoji dviejų vaikų sistema veda prietautes nykimo.

"Nes esame neturtingi, mažai teudu dirbamė, vos išmintame tryseketuris, o kas bus, jei turėsime daugiau vaikų?" Bet kas apskaito kad nedžiaginiasi je ištaklini didesniams vaikų skaičiui nei štatečės, ta pasirėsta gausiausia Saltinių, kuris peni daugiaus paukščių ir rėdo laukų lelijas... Ar galite nurodyti bent vieną Šeimą, kuri dėl to batų žuvusi, kad turėjo daug vaikų. Viešpaties išminčius sakosi: "Buvali jaunes ir pasenau, bet nenučiau, kad teisusis būtų aplieistas, arba jo ainija elgetautų duones" /Ps.36,25/.

Argi nenuostabu, kad turi vaikų daugiausiax darbininkai, žemdirbiai... turtingesnės šeimos, kurios nesitinga nei duones, nei dančios, augina jų mažiausia. Todėl svarbiausia vaikų vengimo pričiasti glūdi ne akurde, o kur kitur: patogumų, pamogim, labavim, moraliniame iškrypime...

"Nano žmona serga, gydytojas pasakė, neturinti daugiau giminėti labai gaila, jei žmona ligona. Bet dažnai blogiam rodosi, ne kaip y man padian žinomas įvykis, kur motina be pavojeus gindė keturis vaikus, nors trys gydytojai buvo nekaip mirianti. Apgailėtina, kad gydytojai pergreit įspėja motinas negaliint giminėti. Apskaičiuojama, kad moterų daugiau mirsta dėl vaikų, kurių negimė, negu dėl tų, kuriuos pagimdė.

Gali gale mirties pavojus motinoms yra tokia pat pareiga, kaip kariams fronte. Bet kai kurios moterys - perdaug jautrios. Šv. Raštas moteriai sako: "Tu sopiliuose gimdysi" /Mcz. 3, 16/. Yra lengviau pakelti kūno skausmai ramia sažine, negu kankintis dvasia dėl Dievo valios laužymo. Jeigu moteris tikrai serga, tai vienatinis patarimas - gyventi santuroje.

"Bažnyčia - žiauri..." Tiesa visuomet yra nepermaldaujama, daugeliui atrodo skaudi. Man geriau būtų nekalbėti apie tuos reikalus. Bet, sažinės liepiamas, negaliu tylėti, sielą gydytojai turi kelti balsą, užtarti vaikus, kurį neleidžiama pasaulin. Nedoros, aistru, vergės, motinos kasmet išžudo po keletą - keliolika tūkstančių vaidu, būsimų Tėvynės gynėjų, neduoda pasidžiaugti šiuo pasaule, atim jiems amžiną laimę danguje, daro nuodėmę, iš kurios išrišti tegali vyskupas, ar jo įgaliotas kunigas. Jei Bažnyčia nebūtų gynusi negimus teisės, tai kiek būtumėm nustojo garsių žmonių? Tėvynės mylėtojų, amžinybės laimėtojų.

"Verčiau mažiau vaikų, bet geresnių, nekaip daugiau mažaverčiu..." Ir šitas pasiteisinimas nepaliuošuoja nuo įsakymų "nežudyk, nepalaistuvauk". Pagaliaus ar ten, kur maža vaikų, jie geresni? Dažnai esti, kaip sako priežodis: "Kad ir vienas, mušk į sienas". Kas neturi vienmečių, tas neįpranta skaitytis su kitais, težiūri savu noru; o tarp sau lygiu pratinasi pakęsti kitus; gyvenaš didelių tarpe, peranksti gudrėja; tai blogai veikia jo nervus; o gamsiose šeimose, bendrai sakant, auga visai sveiki vaikai.

Geriausi žmonės auklėjasi didelėse šeimose. Sventasis mūsu karalaitis Kazimieras turėjo penkias seseris ir penkis brolius. Šv. Bernardas buvo 7-tas vaikas, šv. Abraomas nuo Klaros - 8, šv. Teresyt - 9, šv. Hildegarda - 10, šv. Ignacas Lojola - 11, šv. Klemensas Hofbaueris - 12, šv. Petras Kanizijus - 20, šv. Kotryna Senietė - 25. Jų tėvai buvo įvairiausių luomų, o išaugino vaikų būrius, ypač tokius asmenis, kurie sudarė Bažnyčios ir tautos garbę.

Gimdytojai, kurie, nežiūrint trūkumų, išsilaike su vaikų krūva, išauklėja gerus visuomenės narius, doriniai stovi aukščiau už vadinas karžygius. Bet ir didvyrių daugumas yra kilęs iš gausių šeimų. Garsusis mūsu Kęstutis buvo 5 sūnus 12-kos vaikų šeimoje; O'Connelis, Irlandijos išvaduotojas - 10 vaikas, muzikas Haidnas - 12, poetas Lessingas - 13, imperatorius Napoleonas - 14...

X X

Mylimieji Dieceziečiai! Nebenoriu plačiau rašyti apie nedorybę iš kurios turėsite duoti apyskaitą ir Dievui ir žmonėms. Nebeminėsi visokių prasimanytių, kuriais kliudomas naujos kartos daugėjimas. Baigdamas apsakysiu vieną įvykių, kuri aprašė savo knygoje ilgametę pribuvėja.

Jauna lengvabūdė moteris nužudė savo iščioje trylika vaikų. Paskutiniu atveju labai sunkiai susirgo. Ligoninėje neteko sąmonės; ji keliasi nuo lovos, pilnomis išgąsčio akimis dairosi aplink, ypač į duris... Akys stoja stulpu, darosi kaskart didesnės. Beprotystės vaizdas kaskart didėja...

"Šalin... tik šalin" - šnibžda ji virpančiomis lūpomis. Saltas prakaitas varva nuo kaktos. "Šit... šit, jie vėl ateina... vienas paskui kitą, vienas... du... trys. Tas jau didelis, beveik užaugęs... Keturi... penki... Tas paliko visai mažas... Seši... septyni... aštuoni.

"Tas be galvos, bet nešasi ją rankoje... Devyni, dešimts... Tas be kojų, o vienok eina; tas pusiau perplėstas ir plūsta kraujais...

Vienuolika...dvylika... Tas vienakis... Tas viena koja... Kur tavo galva?... Kiti kūno sąnariai?... Kodėl jūs neturite akių?... Esate akli?..."

Staiga ji plėšia nuo savęs antklodę ir tiesia ją prieš akis. "Ne...ne...ne...Nikit...eikite sau... Jūs neturite teisés gyventi". Jinai sudrimba, netekusi jėgų. Po valandėlės vėl pradeda kliedeti: "Ar girdite juos kalbant?...Ar girdite?..."

- "Mes nebegalime regėti amžinės šviesos...Duok mums savas akis, motina...Tu išdurei mums mūsų akis; duok mums savasias..." - "Ar jūs negirdite jū...Šičia... ten... Vienas... du... trys..." - Vėl pasibaisčtinas skaičiavimas iki trylikos. Ir taip tėsiasi balsus reginys lig operacijos, iki nelaimingos mirties.

Apaštalas Šv.Povilas sako: "Moteriškė...bus išganyta vaikų gimdymu, jei pasiliks tikėjime, meilėje, šventume draug su susilaikynu" /I Tim.2.15/. Niekad nestigo blogų žmonių, bet moterys laikėsi. Dabar émė šlyti moterų pasaulis. Šiandien ir vyrai ir moteriai tenk priminti Apaštalo dësnis: "Netikintis vyras pašventintas tikinčios moteriškės ir netikinti moteriškė yra pašventinta tikinčio vyro" /I Kor.7,14/.

"Taigi, tegul nuodėmė nebeviešpatauja mirtingame jūsų kūne, taip kad jūs būtumėt paklusnūs jo geiduliams. Neleiskite nuodėmei naudotis savo sąnariais, kaip neteisybės ginklais...Kaip davete savo sąnarius tarnauti paleistuvystei...taip dabar duokite savo sąnarius tarnauti teisybei. Nes nuodėmės alga - mirtis. Dievo gi dovana - amžinas gyvenimas mūsų Viešpatyje Jézuje Kristuje" /Rom.6,12-23/. Amen.

KAZIMIERAS PALTAROKAS
PANEVĖŽIO VYSKUPAS,
VILNIAUS KAPITULINIS VIKARAS

Si raštą perskaityti iš sakyklos
pamokslo vietoje

Vilnius, 1957.I.13
Nr.60